

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 13 lipca 2015 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi zasądził od A. T. na rzecz (...) 1 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w W. kwotę 13.378,72 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 11 września 2014 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 1.163,69 złotych, oddalił powództwo w pozostałej części oraz orzekł o kosztach procesu.

Sąd Rejonowy oparł swoje rozstrzygnięcie na ustaleniach, że w dniu 14 lipca 2009 r. powódka zawarła z (...) Bank (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. umowę pożyczki kwoty 10.000 zł. W związku z brakiem spłaty pożyczki pismem z dnia 21 czerwca 2010r. umowa została wypowiedziana.

W dniu 4 maja 2012r. przeciwko pozwanej został wystawiony bankowy tytuł egzekucyjny. Na wymagalne zadłużenie pozwanej składała się kwota 8590,76 zł. tytułem należności głównej oraz kwota 2225,61 zł. tytułem odsetek.

Postanowieniem z dnia 6 czerwca 2012r. wydanym w sprawie II I Co 4871/12 Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi nadał bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzulę wykonalności.

W oparciu o opisany powyżej bankowy tytuł egzekucyjny prowadzono przeciwko pozwanej postępowanie egzekucyjne w sprawie Km 4913/12. Zostało ono umorzone postanowieniem z dnia 4 lipca 2013r. W toku postępowania egzekucyjnego wyegzekwowano na rzecz wierzyciela łączną kwotę 92,47 zł.

Wierzyciel zbył opisaną powyżej wierzytelność na rzecz powoda. Pismem z dnia 18 lipca 2013r. pozwana została zawiadomiona przez powoda o przelewie wierzytelności i wezwana do zapłaty kwoty 13.167,30 zł.

W okresie od 21 listopada 2013r. do 10 września 2014r. pozwana co miesiąc dokonywała na rzecz powoda wpłaty kwoty 50 zł. Kwoty te były zaliczane na poczet odsetek.

W rozważaniach prawnych, Sąd Rejonowy podniósł, że zgłoszony przez pozwaną zarzut powagi rzeczy osądzonej jest chybiony. Należy bowiem podkreślić, że bankowy tytuł egzekucyjny został wystawiony przez pierwotnego wierzyciela. Po jego zaopatrzeniu w klauzulę wykonalności prowadził on postępowanie egzekucyjne przeciwko pozwanej, które zostało umorzone. W jego toku wyegzekwowano jedynie kwotę 92,47 zł. Następnie doszło do zbycia wierzytelności na rzecz powoda. Wystąpił on z pozwem jako nabywca wierzytelności. Jest on zupełnie innym podmiotem prawa aniżeli podmiot, na rzecz którego nadano klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu. Nie sposób zatem przyjąć aby w sprawie niniejszej zachodził stan powagi rzeczy osądzonej.

Odnosząc się do żądania pozwu wskazać należy, że znajduje ono normatywne oparcie w treści art.720 k.c. W świetle zgromadzonego materiału dowodowego fakt istnienia wierzytelności mającej swoje źródło w umowie pożyczki zawartej z pozwaną nie budzi wątpliwości.

Jak wynika z treści zgromadzonego materiału dowodowego - w szczególności treści bankowego tytułu egzekucyjnego - na wierzytelność tą składa się w szczególności kwota należności głównej, to jest kwota 8.590,76 zł. Do kwoty tej należy doliczyć odsetki ustawowe naliczone przez pierwotnego wierzyciela to jest kwotę 281,49 zł. oraz odsetki umowne naliczone przez pierwotnego wierzyciela w wysokości 4433,77 zł. oraz koszty windykacji poniesione przez pierwotnego wierzyciela w kwocie 72,70 zł. Łącznie stanowi to kwotę 13.378,72 zł.

Kierując się dyspozycją art. 720 k.c. Sąd zasądził tą kwotę na rzecz powoda. O odsetkach ustawowych orzeczono na podstawie art. 481 k.c. Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.163,69 zł. stanowiącą sumę odsetek ustawowych za okres od dnia 30 września 2013r. (dzień wniesienia pozwu) do dnia 10 września 2014r. Kwota ta odpowiada wysokości odsetek ustawowych za ten okres pomniejszonych o dokonane przez pozwaną wpłaty w łącznej wysokości 550 zł. Ponadto, kierując się dyspozycją art. 481 k.c. i art. 455 k.c. Sąd orzekł o obowiązku zapłaty odsetek

ustawowych od kwoty 13.378,72 zł. za okres od dnia 11 września 2014r. to jest za okres od dnia następującego po dniu ostatniej wpłaty dokonanej przez pozwaną.

W piśmie z dnia 11 grudnia 2014r. powód zmodyfikował żądanie pozwu z uwagi na dokonane przez pozwaną wpłaty w łącznej wysokości 550 zł. Wiązało się to z dochodzeniem - w miejsce kwoty 13.378,72 zł. wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 30 września 2013r. - kwoty 13.378,72 zł. wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 11 września 2014r. oraz kwoty 1163,69 zł.

Modyfikacja powództwa dokonana w tym piśmie, nie była jednak powiązana ze złożeniem oświadczenia o cofnięciu pozwu. Z tego też względu Sąd oddalił powództwo w zakresie kwoty 550 zł. stanowiącej wysokość wpłat dokonanych przez pozwaną po wszczęciu procesu.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 zd. 2 k.p.c. Sąd nałożył na pozwaną obowiązek zwrotu kosztów procesu w pełnej wysokości z uwagi na fakt, że powódka uległa jedynie co do nieznaczącej części żądania. Na zasądzoną kwotę złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 2400 zł., opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł. oraz opłata od pozwu w kwocie 501 zł.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia wniosła pozwana, zaskarżając je w części, tj. co do pkt. 1 i 3 i zarzucając mu, na podstawie art. 233 k.p.c., błąd w ustaleniach faktycznych i ocenie prawnej. W oparciu o powyższe, apelująca wniosła o przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpatrzenia wraz z wnioskiem o wyjaśnienie obliczenia kwoty 13.378,72 zł, uchylenie wyroku w punkcie 1 i 3 oraz umorzenie zasądzonego wynagrodzenia pełnomocnika powoda w kwocie 2.400 zł.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się niezasadna.

Zaskarżone rozstrzygnięcie zostało wydane na podstawie prawidłowo ustalonego stanu faktycznego, które to ustalenia Sąd Okręgowy w całości podziela i przyjmuje za własne, jak również w następstwie właściwie zastosowanych przepisów prawa materialnego.

Przypisując Sądowi Rejonowemu naruszenie art. 233 § 1 k.p.c., apelująca kwestionuje wyliczone przez powoda zadłużenie oraz zasądzone na rzecz pełnomocnika powoda wynagrodzenie, uznając te kwoty za zawyżone. Jednocześnie, apelująca nie wskazuje ani nie udowadnia prawidłowej, jej zdaniem, kwoty należnego powodowi roszczenia. Pozostaje jedynie przy twierdzeniu, że zgłosiła w postępowaniu dowody na poparcie swoich obaw o wyliczeniu kwoty żądanej przez powoda (w postaci prowadzonej z powodem korespondencji), do których to jednak Sąd Rejonowy w ogóle się nie odwołał.

Istotnie, apelująca załączyła do odpowiedzi na pozew korespondencję prowadzoną z powodem, jednakże nie wynika z niej żadna okoliczność wskazująca na inną niż przyjęta przez powoda wysokość dochodzonego roszczenia. Z treści pism wynika jedynie prośba apelującej o możliwość ratalnej spłaty zadłużenia.

Stosownie do art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. W postępowaniu cywilnym reguła ta została powtórzona w art. 232 k.p.c., zgodnie z którym strony są zobowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Skoro apelująca twierdziła, iż wysokość zadłużenia z tytułu odsetek jest niższa aniżeli dochodzona przez powoda, powinna tę okoliczność wykazać. Tymczasem, apelująca takiej okoliczności nie wykazała, zaś ze zgromadzonego w przedmiotowej sprawie materiału dowodowego, tj. przedłożonych przez powoda dokumentów, w szczególności bankowego tytułu egzekucyjnego z dnia 4.05.2012 r., wynika należność główna w wysokości 8.590,76 zł, odsetki ustawowe w wysokości 281,49 zł., odsetki umowne naliczone przez pierwotnego wierzyciela w wysokości 4.433,77 zł. oraz koszty windykacji poniesione przez pierwotnego wierzyciela w kwocie 72,70 zł. Łącznie stanowi to kwotę 13.378,72 zł., której zasadności apelująca nie zdołała podważyć. Ponadto należy uznać, że pozwana nie kwestionowała należności objętej ugodą z dnia 18 marca

2011r. zawartej z bankiem, a tam należność główna opiewała na kwotę 9092,32 zł, zaś odsetki karne wynosiły 1509,57zł.

W świetle powyższego stwierdzić należy, że podniesiony przez apelującą zarzut naruszenia art. 233 k.p.c. okazał się niezasadny. Zgodnie z art. 233 § 1 k.p.c., Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Przy ocenie materiału dowodowego sądowi przysługuje swoboda zastrzeżona treścią powołanego wyżej przepisu. Jeżeli z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo wbrew zasadom doświadczenia życiowego nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona.

Tego rodzaju uchybień, co wynika z przedstawionych wyżej rozważań, nie sposób się dopatrzeć w stanowisku Sądu Rejonowego, zaś argumenty apelującej nie wykazały, że ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego została dokonana z naruszeniem art. 233 § 1 k.p.c.

Prawidłowe jest również rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego w zakresie zwrotu kosztów procesu, w tym kwoty 2.400 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika powoda. Wysokość wynagrodzenia Sąd Rejonowy właściwie ustalił na podstawie § 2 ust. 1 i 2 oraz § 6 ust. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu z dnia 28 września 2002 r. (tj. Dz.U. z 2013 r. poz. 490), zgodnie z którym przy wartości przedmiotu sprawy

powyżej 10 000 zł do 50 000 zł, stawka minimalna stanowiąca podstawę zasądzenia opłaty za czynności radców prawnych przed organami wymiaru sprawiedliwości wynosi 2400 zł.

Mając na uwadze wszystko powyższe, na podstawie art. 385 k.p.c., Sąd Okręgowy oddalił apelację jako bezzasadną.